

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 130129 21 Kž 10
Brčko, 25.11.2021. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Vuka Lučić kao članova vijeća, uz učestvovanje Biljane Vasiljević kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog D.I. iz B., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 19/20), odlučujući o žalbama branilaca optuženog - Rifata Konjić, advokata iz Tuzle i Dragana Oparnica, advokata iz Brčkog i žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 130129 20 K od 09.09.2021. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 25.11.2021. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Amele Mustafić i branioca Rifata Konjić, a u odsutnosti optuženog i branioca Dragana Oparnica, donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe branilaca optuženog D.I., a žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine se uvažava, pa se presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 130129 20 K od 09.09.2021. godine, preinačava u odluci o kazni, tako što sud optuženog D.I., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje je oglašen krivim prvostepenom presudom, na osnovu iste zakonske odredbe, a uz primjenu članova 7., 42., 43. i 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 130129 20 K od 09.09.2021. godine, optuženi D.I., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa ga je sud, primjenom navedenog člana zakona, te primjenom članova 36. stav 2., 42., 43.,

49., 50. stav 1. tačka b) i 51. stav 1. tačka b) istog zakona osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine.

Istom presudom određeno je da se u izrečenu kaznu zatvora ima uračunati vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru počev od 17. maja 2020. godine do 09. septembra 2021. godine.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 34/13, 27/14 i 3/19) optuženi je obavezan da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 6.283,12 KM i paušal za rad suda u iznosu od 200,00 KM, ukupno 6.483,12 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.

Na osnovu člana 198. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećena G.M. je sa imovinskoopravnim zahtjevom u cjelosti upućena na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbe su podnijeli branioci optuženog D.I., advokat Rifat Konjić i advokat Dragan Oparnica i Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branilac optuženog, advokat Rifat Konjić, žalbu je podnio zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i
- odluke o krivičnopravnoj sankciji

Branilac je predložio da drugostepeni sud prvostepenu presudu ukine zbog počinjenih bitnih povreda, te predmet vrati na ponovni postupak prvostepenom sudu, odnosno istu presudu preinači i optuženog osudi na blažu kaznu.

Branilac optuženog, advokat Dragan Oparnica, žalbu je podnio zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) i stava 2. u vezi sa članom 3. stav 2., člana 14. i člana 281. stav 2) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine
- pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine
- povrede Krivičnog zakona iz člana 298. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine
- odluke o krivičnopravnoj sankciji iz člana 300. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branilac je predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine usvoji njegovu žalbu, ukine presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 130129 20 K od 09.09.2021. godine i odredi održavanje pretresa, ili da preinači pobijanu prvostepenu presudu, te optuženog

D.I. oslobodi od optužbe da je počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) žalbu je podnijela zbog
-odluke o krivičnoj sankciji.

Tužilac je predložila da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu Tužilaštva uvaži kao osnovanu i preinači prvostepenu presudu tako što će optuženog D.I. oglasiti krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i izreći mu kaznu zatvora u dužem trajanju.

Branioци su podnijeli odgovor na žalbu tužioca, a i tužilac je takođe podnijela odgovore na žalbe branilaca optuženog.

Branilac Rifat Konjić u odgovoru na žalbu tužioca je predložio da se žalba odbije kao neosnovana jer žalba ne ukazuje ni na jednu otežavajuću okolnost koju bi trebalo posebno cijeliti.

Branilac Dragan Oparnica u odgovoru na žalbu je istakao da su navodi iz žalbe tužioca u cjelosti neosnovani pa je predložio da ovaj sud žalbu tužioca podnesenu protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 130129 20 K od 09.09.2021. godine odbije kao neosnovanu.

Tužilac je u odgovoru na žalbe branilaca optuženog navela da su iste potpuno neosnovane pa je predložila da se žalbe branilaca advokata Rifata Konjić i advokata Dragana Oparnica odbiju kao neosnovane u skladu sa odredbom člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda, održanoj dana 25.11.2021. godine, tužilac je izjavila da u cjelosti ostaje kod podnesene žalbe i prijedlogu da se žalba uvaži i optuženom D.I. izrekne kazna zatvora u dužem trajanju. U pogledu odgovora na žalbe branilaca izjavila je da ostaje pri svemu onom što je i navedeno u odgovorima na podnesene žalbe.

Branilac advokat Rifat Konjić je izjavio da je podnio žalbu iz razloga koji su navedeni u istoj, da ostaje pri svemu što je u žalbi naveo, kao i prijedlogu iz žalbe, te je ukratko podsjetio na dijelove žalbe. Takođe je izjavio da ostaje pri odgovoru koji je dao na žalbu tužioca.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbama branilaca optuženog i žalbom tužioca, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci ove odluke iz sledećih razloga:

Žalbe branilaca optuženog su neosnovane, dok je žalba tužioca osnovana.

Žalba branioca Rifata Konjić

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, i da je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Takođe neosnovan je i žalbeni osnov zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. U pogledu istaknutih žalbenih osnova izostala je uvjerljiva argumentacija, koja bi osnovano ukazala na navedene propuste prvostepenog suda i na takav način dovela u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, da su navedeni razlozi protivrječni, a da je izreka protivrječna razlozima presude. U obrazloženju odluke prvostepeni sud je ukazao na sve izvedene dokaze kao i prezentovanu materijalnu dokumentaciju. Potom je podsjetio na relevantne dijelove iskaza saslušanih svjedoka kao i nalaze i mišljenja saslušanih vještaka, a potom izvršio ocjenu dokaza cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, pa tek onda izvodio zaključak da li je neka činjenica dokazana, odnosno izvršio ocjenu dokaza upravo na način propisan odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u pogledu čega se neosnovano prigovara. Tako je prvostepeni sud dao razloge o svim odlučnim činjenicama i na osnovu kojih dokaza su iste utvrđene o čemu daje razloge na stranama od 28. do 33. presude. Navedeni razlozi odluke nisu protivrječni kao što se žalbom branioca tvrdi. Izreka presude je u skladu sa obrazloženjem tako da obrazloženje slijedi izreku, pa iz istog nedvosmisleno proizilazi na osnovu kojih dokaza su utvrđene sve relevantne činjenice i obrazloženje sadržajno i kvalitativno sadrži sve propisano članom 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Iz obrazloženja proizilazi da je prvostepeni sud postupio upravo na način propisan navedenom odredbom Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odnosno u skladu sa odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Sud je izvršio pravilnu i savjesnu ocjenu dokaza i u pogledu toga dao adekvatno obrazloženje koje je u potpunosti u skladu sa odredbom člana 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je dao razloge zbog kojih je prihvatio izvedene dokaze i koje činjenice su utvrđene na osnovu tih dokaza i nalaza i mišljenja vještaka, a takođe dao i razloge zašto je izostalo povjerenje suda o određenim dokazima, odnosno svjedocima i nalazu koji je dao vještak psihijatrijske struke dr Oleg Grubač, tako da presuda nije manjkava ni u jednom dijelu. Činjenice utvrđene pravilnom i brižnom ocjenom izvedenih dokaza su bile osnova za činjenično

utvrđenje na kojem je prvostepeni sud zasnovao svoje uvjerenje da je optuženi počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan u dispozitivu presude na šta sud podsjeća na strani 28. do 33. odluke i daje razloge u pogledu ocjene provedenih dokaza i činjenica koje su utvrđene na osnovu dokaza kojima je poklonio vjeru.

Tako je sud nakon detaljne analize i ocjene nalaza i mišljenja vještaka koji su saslušani tokom dokaznog postupka, na čije relevantne dijelove je ukazao i to u pogledu svakog vještaka, dao ocjenu istih kao i obrazloženje kojem vještaku i iz kojih razloga je poklonio vjeru, te koje odlučne činjenice su utvrđene na osnovu svakog nalaza i mišljenja vještaka iz oblasti iz koje su vršili vještačenje, a o čemu govori na stranama od 29. do 31. odluke. Na osnovu provedenih dokaza prvostepeni sud je pravilno utvrdio i bitnu činjenicu što je svakako svijest optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela. Tako je u pogledu toga prvostepeni sud pravilno utvrdio da je optuženi krivično djelo počinio sa eventualnim umišljajem, kao bitnim elementom krivičnog djela, za koje je oglašen krivim, jer je bio svjestan da usled svog postupanja na način opisan u izreci odluke može vozilom udariti u oštećenog i lišiti ga života, na šta je i po ocjeni ovog suda pristao. Navedeni zaključak proizilazi iz radnji i postupaka koje je optuženi vozilom preduzeo kritične situacije usled čega je došlo do udara vozilom kojim je upravljao u oštećenog, a kako je detaljno opisano u izreci odluke, o čemu prvostepeni sud govori na strani 32. odluke.

Vještaci psihijatrijske struke dr Ratko Kovačević, kao i tim vještaka JZU „Sokolac“ ispred kojih je nalaz prezentovala i obrazlagala psihijatar dr Zorica Lazarević su saglasno utvrdili da je sposobnost optuženog da shvati značaj djela kao i njegova mogućnost da upravlja postupcima u vrijeme izvršenja krivičnog djela bila bitno smanjena. Dr Ratko Kovačević je pojasnio ukoliko se opisani afekt straha visokog intenziteta dovede u kontekst sposobnosti optuženog da shvati značaj djela i njegovih mogućnosti da upravlja svojim postupcima, zaključio je da su bile bitno smanjene. Oba vještaka čije nalaze je prvostepeni sud prihvatio su utvrdili da je mogućnost optuženog da upravlja postupcima bila bitno smanjena. Takođe su utvrdili da je visoki intenzitet straha doveo do suženja svijesti optuženog i da je strah djelovao na ostale psihičke funkcije, a što je dovelo do privremene duševne poremećenosti, na koju utvrđenu činjenicu i branilac u žalbi podsjeća. Potom branilac navodi da su preduzete radnje učinjene bez volje samog optuženog i dovodi u vezu sa pitanjem svijesti optuženog. Naime, usled straha visokog intenziteta je došlo do suženja svijesti kao što su i vještaci psihijatrijske struke dr Kovačević i dr Lazarević utvrdili, a što je dovelo do toga da su mogućnosti optuženog da upravlja svojim postupcima bile bitno smanjene, a ne i isključene. Privremena duševna poremećenost je i dovela do toga da je sposobnost optuženog da shvati značaj djela i mogućnost da upravlja svojim postupcima bila bitno smanjena, što su utvrdili navedeni vještaci psihijatrijske struke. Takođe utvrđeno stanje je osnov da se izvršilac

krivičnog djela može blaže kazniti u skladu sa odredbom člana 36. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a ne okolnost koja bi dovela u pitanje činjenično utvrđenje prvostepenog suda u pogledu eventualnog umišljaja kao psihičkog odnosa optuženog prema krivičnom djelu sa kojim je postupao prilikom izvršenja krivičnog djela za koje je oglašen krivim. S tim u vezi ne radi se o pogrešno utvrđenoj činjenici u pogledu svijesti optuženog kao što se žalbom neargumentovano tvrdi.

Pristanak optuženog na nastanak zabranjene posledice proizilazi iz ponašanja optuženog u datoj situaciji, kada naglo startuje vozilo i istim ubrzano naliže i udara prednjom lijevom stranom u oštećenog S.M. koji je u tom momentu okrenut leđima optuženom i ide u pravcu svog vozila, kao što je i prvostepeni sud pravilno utvrdio. Tačno je, na šta i branilac u žalbi podsjeća, da vještačenjem od strane vještaka psihologa kod optuženog nije pronađen motiv za izvršenje krivičnog djela. Međutim, motiv nije elemenat navedenog krivičnog djela pa ga nije nužno prvostepeni sud ni morao da utvrdi. Motiv, kao pokretač određene aktivnosti može ostati i neutvrđen i nepoznat, što opet ne utiče na postojanje krivičnog djela ni na oblik vinosti kod optuženog u pogledu djela za koje je oglašen krivim. U konkretnom motiv ne predstavlja konstitutivno obilježje umišljaja, odnosno motiv ne mora biti obuhvaćen umišljajem učinioaca niti mora biti utvrđen u postupku. Kritične prilike optuženi je bio svjestan mogućnosti nastupanja zabranjene posledice na šta je i pristao, kako je to i prvostepeni sud utvrdio, o čemu govori na strani 32., pa obrazloženje sa te strane treba posmatrati u cjelini, a ne selektivno i pasus po pasus i onda obrazloženju u tom dijelu na okolnosti umišljaja optuženog, davati sasvim drugi smisao od onoga što je prvostepeni sud utvrdio i na te okolnosti naveo.

Branilac se poziva na dio obrazloženja odluke sa strane 32. odluke pasus 6. pa zaključuje da optuženi nije preduzeo radnju radi ostvarenja zabranjene posledice te da u radnjama optuženog nema elementa krivičnog djela za koje je osuđen. Iz obrazloženja proizilazi da je optuženi bio svjestan mogućnosti nastupanja zabranjene posledice, na šta je i pristao, a što nesumnjivo proizilazi iz radnji koje je preduzeo. Naime, optuženi naglo startuje vozilom i kreće ka naprijed i udara u oštećenog koji mu je u tom momentu okrenut leđima i koji imajući u vidu činjenicu da se udaljava ka svom vozilu ne očekuje napad ni udar s leđa, te da optuženom u tom momentu nije prijetila nikakva opasnost od oštećenog, jer je verbalni sukob već bio završen i oštećeni se udaljava ka svom vozilu. Kao što je već rečeno, sve te okolnosti treba posmatrati kao cjelinu, kao što je postupio i prvostepeni sud, a na šta je i branilac podsjetio u prednjem dijelu žalbe pozivajući se na sadržaj odredbe člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koji se odnosi na ocjenu dokaza. Ovaj sud primjećuje da se u najvećem dijelu žalbe vrši parcijalna i selektivna analiza obrazloženja i izvlači pogrešan zaključak, te obrazloženju koje je dao prvostepeni sud želi dati sasvim drugi smisao. Potom se neuvjerljivo

tvrdi da postoji nelogičnost u obrazloženju odluke, nesaglasnost i protivrječnost, pa se takva tvrdnja pokušava podvesti pod bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 291. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Optuženi je upravljajući vozilom kao opasnom stvari na opisan način pristao na mogućnost nastupanja zabranjene posledice, pa usled radnji koje je preduzeo udara vozilom u oštećenog bez ikakvog razloga i u momentu kada mu ne prijete nikakva opasnost po njegov tjelesni integritet, budući da je konfliktna situacija već bila prošla, a oštećeni se udaljavao u pravcu svog vozila leđima okrenut optuženom. Vršeci analizu obrazloženja prvostepene odluke naročito u dijelu koji se tiče psihičkog odnosa optuženog prema krivičnom djelu na način kao što se žalbom čini i to izdvajajući određene rečenice izvan konteksta navedenog dijela obrazloženja koji se tiču umišljaja optuženog, dolazi se u situaciju da se izvede sasvim drugi, odnosno pogrešan zaključak u pogledu toga šta je prvostepeni sud u obrazloženju htio da kaže, a na koji način se najvećim dijelom postupa u žalbi branioca optuženog. Tako branilac iz kompletne analize prvostepenog suda koju je dao na strani 32. odluke gdje se bavio pitanjem vinsti optuženog kao psihičkog odnosa prema izvršenom krivičnom djelu, citira dio te analize i onda po ocjeni ovog suda pogrešno zaključuje da nema elemenata krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim. Iako branilac u žalbi podsjeća na način ocjene dokaza propisan odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine po ocjeni ovog suda postupa na potpuno suprotan način usled čega dolazi do pogrešnog zaključka u pogledu postojanja elemenata krivičnog djela uz neargumentovanu tvrdnju da je izreka presude u suprotnosti sa razlozima i da se radi o bitnoj povredi Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Tačno je da optuženi nije odustao od preduzete radnje iako svjestan mogućnosti nastupanja zabranjene posledice kao što pravilno i prvostepeni sud zaključuje. Sve ono što je prvostepeni sud naveo u obrazloženju, a koje se tiče umišljaja optuženog na strani 32. treba posmatrati kao cjelinu iz koje prvostepeni sud izvlači pravilan zaključak nakon detaljne analize da je optuženi krivično djelo počinio sa eventualnim umišljajem. Što se tiče preduzimanja radnji radi ostvarivanja nekog drugog cilja, na šta branilac podsjeća u žalbi, očigledno je cilj optuženog bio bježanje sa lica mjesta od oštećenog, ali je optuženi pri tome bio svjestan i mogućnosti nastupanja zabranjene posledice ukoliko vozilom postupa na način opisan u izreci odluke, na čije nastupanje je i po ocjeni ovog suda pristao. Ni za ovaj sud nije sporno da je kod optuženog u datom momentu bio prisutan strah visokog intenziteta i da je imao namjeru da vozilom usled straha pobjegne od optuženog iako mu realno nije prijela opasnost budući da je konfliktna situacija već bila prošla, optuženi postupa na opisan način i dolazi do udara vozilom u oštećenog iako je bio svjestan takve mogućnosti, tim prije jer se oštećeni nalazio ispred njega okrenut mu leđima kojeg je svakako mogao nesmetano vidjeti, budući da je mjesto događaja

osvijetljeno uličnom rasvjetom i farovima vozila kojim je upravljao, što je utvrdio i vještak saobraćajne struke.

Nema protivrječnosti u razlozima presude kao što branilac tvrdi, a na osnovu parcijalnog i iz konteksta izdvajanja dijela obrazloženja, propuštajući da obrazloženje sagleda u potpunosti i ono što je rečeno od strane prvostepenog suda, naročito na dio koji se tiče psihičkog odnosa optuženog budući da se najvećim dijelom žalbe u tom dijelu prigovara. Ne radi se o dvije različite tvrdnje od strane prvostepenog suda u pogledu iste činjenice koja se tiče umišljaja, kao što branilac navodi, nego se radi o detaljnoj analizi koju je izvršio prvostepeni sud u pogledu umišljaja optuženog sačinjenog na strani 32. odluke i zaključkom da je optuženi krivično djelo počinio sa eventualnim umišljajem, budući da je bio svjestan da svojim ponašanjem može prouzrokovati zabranjenu posledicu na čiju mogućnost nastupanja je po ocjeni ovog suda i pristao. Sve navode i zaključke prvostepenog suda koji se tiču umišljaja optuženog kao potpune i pravilne prihvata i ovaj sud.

Branilac navodi da je prvostepeni sud prihvatio dva vještačenja i to koje je predvodio psihijatar dr Ratko Kovačević i tima vještaka psihijatra dr Zorice Lazarević, pa budući da su ti nalazi prihvaćeni razlozi presude su protivrječni. Međutim, ne ukazuje se na adekvatan način u čemu se ogleda ta protivrječnost pa da bi takav zaključak i stav prvostepenog suda i obrazloženje bili protivrječni, a za posledicu imali bitnu povredu odredaba Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz člana 297. stav 1. tačka k). Vještaci psihijatrijske struke dr Ratko Kovačević i dr Zorica Lazarević su identično zaključili da su mogućnosti optuženog da upravlja svojim postupcima i shvati značaj svog djela bile bitno smanjene. Utvrđenje prvostepenog suda u pogledu umišljaja optuženog je između ostalog rezultat nalaza i mišljenja koje su dali dr Ratko Kovačević i dr Zorica Lazarević, koje je prvostepeni sud s razlogom prihvatio i takvo utvrđenje prvostepenog suda nije ni u jednom segmentu protivrječno, odnosno razlozi odluke nisu protivrječni kao što se žalbom neargumentovano i neuvjerljivo tvrdi. Sve navedeno na te okolnosti je u skladu sa onim što su vještaci utvrdili i na glavnom pretresu obrazložili, a prvostepeni sud prihvatio.

Ni za prvostepeni, a ni za ovaj sud nije sporno da je oštećeni doprinio svojim ponašanjem da dođe do ekscesne situacije, a na način kako je to i prvostepeni sud utvrdio na strani 32. zadnji pasus, te viktimološki doprinos oštećenog kao što su to utvrdili i vještaci dr Ratko Kovačević i dr Zorica Lazarević, cijenio kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog. Doprinos oštećenog nastanku konfliktne situacije u vidu ispoljenog agresivnog ponašanja prema optuženom, prvostepeni sud je s razlogom cijenio kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog, tako da odluka nije manjkava ni u pogledu te činjenice.

Branilac pokušava dovesti u vezu motiv za izvršenje krivičnog djela koji nije nađen kod optuženog kao što i branilac navodi, ali pogrešno posmatra u kontekstu svijesti optuženog i mogućnosti nastupanja zabranjene posledice u vidu smrti oštećenog S.M. I po ocjeni ovog suda optuženi je mogao da predvidi mogućnost nastupanja posledice ako vozilom udari oštećenog, a na koju mogućnost je pristao, te postupio na opisan način i ostvario kontakt vozilom u oštećenog usled čega dolazi do pada oštećenog koji zadobija povrede u predjelu glave što su za posledicu imale smrtni ishod. Sposobnost optuženog da shvati značaj djela, kao i njegova mogućnost da upravlja postupcima u vrijeme izvršenja krivičnog djela bile su bitno smanjene, kako je utvrdila dr Zorica Lazarević, a o čemu prvostepeni sud govori na strani 26. odluke zadnji pasus. Ni za prvostepeni sud, a ni za ovaj sud nije sporno da vještak iz oblasti psihologije Danijela Ostojić kod optuženog nije našla motiv za izvršenje krivičnog djela. Nedostatak motiva ili činjenica da se isti ne može utvrditi, ne utiču na mogućnost optuženog da shvati značaj i da upravlja svojim postupcima niti se mogu posmatrati u takvoj vezi kao što to branilac u žalbi čini. Motiv kao psihički element i pokretač ljudske aktivnosti pokušava dovesti u vezu sa umišljajem kao psihičkim odnosnom optuženog prema krivičnom djelu za koje je oglašen krivim iako motiv nije osnovni element oblika krivičnog djela. Nedostatak motiva koji nije pronađen kod optuženog ne dovodi u pitanje njegov umišljaj sa kojim je postupao prilikom izvršenja krivičnog djela.

Pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je optuženi mogao posledicu predvidjeti kao moguću, što konstatuje na strani 32. pasus 6. odluke i takav zaključak nije pogrešan, nego je rezultat potpunog i pravilnog činjeničnog utvrđenja do kojeg je došao prvostepeni sud. Navedeni zaključak nije u suprotnosti sa nalazima vještaka, jer vještaci ni na jednom mjestu nisu rekli da optuženi nije bio sposoban da shvati značaj djela i upravlja postupcima, nego da je ta sposobnost bila sužena usled privremene duševne poremećenosti izazvane strahom visokog intenziteta sa suženjem svijesti. Branilac iz nalaza vještaka psihijatrijske struke koji je prvostepeni sud prihvatio po ocjeni ovog suda izvlači pogrešan zaključak i tvrdi da optuženi navedenu posledicu nije mogao da predvidi. Navedeni zaključak se ne može izvesti iz nalaza vještaka psihijatrijske struke pravilnom i pažljivom analizom onoga što su vještaci psihijatrijske struke koje je prvostepeni sud prihvatio, utvrdili u pogledu uračunljivosti optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

Pogrešan je zaključak branioca i u suprotnosti sa obrazloženjem, da je sud napisao da je optuženi olako držao da do posledice neće doći, jer takav zaključak ili prevod onoga što je prvostepeni sud rekao nema uporište u činjeničnom utvrđenju do kojeg je došao prvostepeni sud, a ni u obrazloženju koje je dao u pogledu činjeničnog utvrđenja svih odlučnih činjenica pa i odlučne činjenice umišljaja optuženog. Prvostepeni sud u obrazloženju odluke nije ostavio

prostora za tvrdnju, a naročito nije rekao kao što se žalbom tvrdi da je optuženi olako držao da do posledice neće doći.

Žalbom takođe neosnovano prigovara i ističe da je sud na strani 32. između ostalog naveo da je radnja optuženog D.I. bila upravljena na postizanje drugog cilja, ali iz ostatka obrazloženja da se zaključiti da je optuženi bio svjestan da u realizaciji svog cilja odnosno bježanja od optuženog može ostvariti zabranjenu posledicu u vidu udaranja vozilom kao opasnom stvari u oštećenog i mogućnost na taj način lišavanja života oštećenog, na šta je i pristao. Navedeno proizilazi iz ponašanja optuženog kritične situacije. Radnje koje optuženi preduzima sa vozilom dešavaju se kao što je do sad već isticano kada se konfliktna situacija već odigrala, odnosno dovršila i oštećeni S.M. okrenut leđima optuženom se od istog udaljavao u pravcu svog vozila. U tom momentu optuženi vozilom preduzima radnje opisane u izreci, udara vozilom u oštećenog i koje su za posledicu imale smrtno stradanje oštećenog S.M. S tim u vezi neosnovana je tvrdnja branioca da je prvostepeni sud opisao da je optuženi postupao iz nehata i olako držao da posledica neće nastupiti. Ustvari, po ocjeni ovog suda radi se o pogrešnoj interpretaciji dijela obrazloženja koji se tiče oblika vinosti, a na koji način branilac želi dovesti u pitanje pravilnost pobijane odluke.

Branilac nadalje selektivno i izvan konteksta tumači dio obrazloženja odluke prvostepenog suda gdje se bavi pitanjem vinosti optuženog i razmatra sve navode koji se tiču pitanja umišljaja kao psihičkog odnosa optuženog prema izvršenom krivičnom djelu. Kao što se i pretežnim dijelom žalbe čini branilac iz konteksta onoga što je prvostepeni sud rekao u pogledu umišljaja optuženog izdvaja dijelove obrazloženja i daje im sasvim drugi smisao od onoga što je prvostepeni sud u tom pogledu rekao pa branilac usled toga pogrešno zaključuje da se ne radi o krivičnom djelu počinjenom sa umišljajem. Kako je u tom pravcu izostala uvjerljiva argumentacija od strane branioca prigovor na te okolnosti nije se mogao smatrati osnovanim.

Branilac smatra da je činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno i svoju tvrdnju zasniva na nalazima već spominjanih vještaka psihijatrijske struke. Po ocjeni ovog suda, pogrešno branilac zaključuje da je činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno jer iz obrazloženja pobijane odluke proizilazi da su sve pravnorelevantne i odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrđene. Takođe branilac potpuno zanemaruje da su pored nalaza navedenih vještaka izvedeni i drugi dokazi koje je prvostepeni sud cijenio i doveo u vezu sa nalazima vještaka kojima je poklonio vjeru. S tim u vezi prvostepeni sud, što je zaključak i ovog suda izvršio je pravilnu i svestranu ocjenu svih dokaza i onda zaključio da li je neka činjenica dokazana, a ne pojedinačno samo neke od dokaza izvan konteksta drugih dokaza kao što branilac u žalbi čini. Prvostepeni sud je potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice na kojima je zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog i pri tome utvrđene činjenice nisu u suprotnosti sa nalazima vještaka kao što se žalbom

tvrdi. Pri tome branilac ne konkretizuje koja je utvrđena činjenica u suprotnosti sa kojim nalazom i kog vještaka, nego paušalno i apstraktno tvrdi da je pogrešno utvrđeno da je optuženi postupao svjesno i da je pri tome pristao na posledicu u vidu smrti oštećenog. Vještaci psihijatrijske struke se nisu bavili pitanjem umišljaja na koji način branilac to u žalbi kroz prigovore želi prikazati, pa onda pogrešno zaključuje da je zaključak suda u pogledu umišljaja optuženog u suprotnosti sa nalazima vještaka. Vještaci psihijatrijske struke su se bavili pitanjem uračunljivosti optuženog što je i bio njihov zadatak, a i iz domena njihove struke. Pitanje umišljaja je pravno pitanje kojim se bavi sud i koji treba da utvrdi na osnovu dokaza, pa se s tim u vezi ne može ni tvrditi da su nalazi vještaka i onih činjenica koje je prvostepeni sud utvrdio u protivrječnosti. Iako branilac tvrdi da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno u žalbi ne ukazuje koju je to odlučnu činjenicu prvostepeni sud propustio da utvrdi niti ukazuje na činjenice ili dokaze koji idu u prilog tvrdnji nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Preispitujući odluku i u pogledu žalbenog osnova koji se tiče krivičnopravne sankcije ovaj sud je utvrdio da je žalba neosnovana i u pogledu tog žalbenog osnova. Prvostepeni sud je na strani 32. i 33. odluke naveo činjenice koje je, u skladu sa članom 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšte pravila za odmjeravanje kazne) odnosno olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, cijenio, a koje utiču na vrstu i visinu kazne koja će se izreći. Kao što je i navedeno prvostepeni sud je na strani optuženog kao olakšavajuću okolnost cijenio viktimološki doprinos oštećenog nastanku tragičnog događaja o čemu branilac u žalbi govori. Navedeni doprinos oštećenog nastanku incidentne situacije prvostepeni sud je pravilno cijenio kao olakšavajuću okolnost, tako da je tu činjenicu koju branilac spominje u žalbi imao u vidu prilikom odmjeravanja vrste i visine kazne. Takođe sve one okolnosti koje branilac navodi u žalbi koje se tiču psihičkog stanja optuženog u kojem se našao prvostepeni sud je cijenio kao olakšavajuću okolnost. Međutim, sve te činjenice koje branilac navodi prvostepeni sud je imao u vidu i cijenio kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog tako da se ne može prihvatiti kao argumentovana ni tvrdnja da se i blažom kaznom može ostvariti svrha kažnjavanja. Nije bilo mjesta izricanju blaže kazne na čemu se žalbom branioca optuženog insistira jer kazna koju je prvostepeni sud izrekao optuženom nije adekvatna težini počinjenog krivičnog djela, a o čemu će takođe biti riječi u dijelu koji se tiče žalbe tužioca budući da je žalba tužioca uvažena kao osnovana i preinačena odluka u pogledu izrečene kazne.

Budući da žalbeni osnovi zbog kojih je žalba podnesena nisu praćeni adekvatnom argumentacijom koja bi osnovano dovela u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude, ovaj sud je zaključio da žalba branioca Rifata Konjić nije osnovana, pa je istu i odbio.

Žalba branioca Dragana Oparnica

Neosnovani su navodi branioca da je prvostepeni sud počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k), člana 3. (*in dubio pro reo*), član 281. stav 2. i člana 14. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Kako prvostepeni sud nije počinio naprijed navedene povrede postupka nisu se ni mogle odraziti na pravilno utvrđeno činjenično stanje ni primjenu Krivičnog zakona.

Prvostepeni sud je dao uvjerljive i valjane razloge o svim odlučnim činjenicama kao i na osnovu kojih dokaza su te bitne i odlučne činjenice utvrđene. Nema nejasnoća, a ni protivrječnosti u pogledu odlučnih činjenica kao što se žalbom tvrdi, jer je prvostepeni sud u pogledu razloga o činjenicama na jasan i nedvosmislen način ukazao na svaku bitnu činjenicu koju je koristio u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja, na osnovu kojih dokaza je utvrđena ta činjenica ne ostavljajući bilo kakve dileme u pogledu bilo koje odlučne činjenice. I u pogledu bitne činjenice, a što je svakako vinost optuženog prvostepeni sud je na strani 32. odluke dao adekvatne razloge i iznio uvjerenje da je optuženi krivično djelo počinio sa eventualnim umišljajem, jer je bio svjestan da na način na koji je postupio može vozilom koje je opasna stvar udariti u oštećenog i lišiti ga života na koju mogućnost je i pristao. Intenzitet svijesti o nastupanju posledice kod optuženog je bio manji zbog visokog intenziteta straha i njegova mogućnost da shvati značaj svog djela i da upravlja svojim postupcima bila je bitno smanjena, ali ne i isključena. S tim u vezi pravilan je zaključak prvostepenog suda u pogledu vinosti optuženog da je prilikom izvršenja krivičnog djela postupao sa eventualnim umišljajem.

Branilac ukazuje na elemente umišljaja i navodne propuste prvostepenog suda, pa u nastojanju da sa tog aspekta dovede u pitanje pravilnost odluke, podsjeća na rečeno od strane prvostepenog suda i onda intenzitet svijesti posmatra u vezi sa umišljajem iz čega izvodi pogrešan zaključak da su razlozi prvostepenog suda u pogledu vinosti nejasni i protivrječni. Stiče se utisak da tim žalbenim navodom branilac stanje svijesti poistovjećuje sa intenzitetom volje. Prvostepeni sud je u obrazloženju odluke dao valjane razloge koji se tiču vinosti optuženog kao psihičkog odnosa prema izvršenom krivičnom djelu i utvrdio da je isto počinio sa eventualnim umišljajem. Sve te razloge koje je prvostepeni sud naveo u pogledu psihičkog odnosa optuženog prema krivičnom djelu treba posmatrati u kontekstu obrazloženja dijela koji se tiče vinosti. Pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je optuženi pristao na zabranjenu posledicu iako svjestan mogućnosti nastupanja iste. Kao i što branilac navodi eventualni umišljaj kao oblik vinosti predstavlja pristajanje na zabranjenu posledicu, na čije nastupanje je i optuženi pristao kao što je prvostepeni sud utvrdio, o čemu govori na strani 32. odluke.

Stepen alkoholisanosti koji je utvrđen kod oštećenog nesporno utiče, između ostalog, i na kretanje osobe u tom stepenu alkoholisanosti, ali se u konkretnom slučaju ne može dovesti u korelaciju sa posledicom, odnosno u uzročno-posledičnu vezu. Utvrđeni uzrok smrti oštećenog su povrede zadobijene prilikom pada u predjelu glave nakon što je oštećeni udaren vozilom kojim je upravljao optuženi, a ne pad oštećenog usled stepena alkoholisanosti u kojem je nesporno bio. S tim u vezi prvostepeni sud nije propustio ni jednu odlučnu činjenicu i nije bilo uslova za primjenu načela *in dubio pro reo*, budući da kod prvostepenog suda nije bilo dileme ni sumnje u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela, pa da bi sud riješio na način koji je povoljniji za optuženog. S tim u vezi nije se ni mogao prihvatiti kao osnovan prigovor branioca povrede načela iz člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa ni pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Kritične prilike oštećeni S.M. iako u navedenom stanju alkoholisanosti izašao je iz svog vozila i prišao do vozila optuženog reagujući na opisan način budući da mu je prethodno optuženi davao svjetlosne signale, odnosno blicao farovima i zvučnim signalom očigledno iskazujući svoj revolt što se neoprezno uključio u saobraćaj i pri tom kretanju oštećeni nije ni teturao ni padao. Takođe i vraćao se u pravcu svog vozila, a da pri tome nije ni posrtao jer to nije potvrdio ni jedan svjedok navedenog događaja. Na navedeno ovaj sud podsjeća iz razloga što se teško može prihvatiti tvrdnja branioca da je upravo usled alkoholisanosti oštećeni S.M. nakon što je udaren vozilom od strane optuženog pao i zadobio smrtonosne povrede. U momentu kada je došlo do udara vozilom u oštećenog isti se kretao ka svom vozilu leđima okrenut i očigledno ne očekujući bilo kakav udarac s leđa pa izostanak bilo kakve reakcije koja bi imala odbrambeni karakter ne može se pripisati stepenu alkoholisanosti u kojem se našao kao što se žalbom ukazuje. Vještak psihijatrijske struke dr Ratko Kovačević je u jednom dijelu obrazlaganja svog nalaza na glavnom pretresu kada je objašnjavao gubitak koordinacije tijela nakon udara vozilom istakao da je izašao izvan okvira psihijatrije, odnosno svoje struke, a o čemu se govori na strani 5. transkripta o glavnom pretresu od 18.03.2021. godine.

Nema mjesta sumnji o načinu na koji je došlo do naleta vozilom kojim je upravljao optuženi i pada oštećenog S.M. nakon toga, kao što branilac u žalbi neosnovano tvrdi. Ponašanje oštećenog S.M. navedene prilike imajući u vidu njegov visok stepen alkoholisanosti, sud je cijenio kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog, a u vidu njegovog doprinosa nastanku konfliktne situacije, a ne kretanja oštećenog kao što branilac pogrešno zaključuje. U momentu naleta vozilom na oštećenog isti je što je sa sigurnošću utvrđeno tokom dokaznog postupka bio okrenut leđima optuženom i udaljavao se prema svom vozilu, tako da se kretanje oštećenog ne može smatrati uzrokom stradanja S.M., kao što se žalbom neargumentovano želi prikazati. Izostala je svaka uzročno posledična

veza između kretanja oštećenog i u njega udara vozilom kojim je upravljao optuženi D.I.

Pogrešan je zaključak branioca u pogledu mišljenja vještaka saobraćajne struke o odstojanju između oštećenog i vozila optuženog, pa usled toga pogrešno zaključuje da činjenica da nije bilo dovoljno prostora da optuženi navedene prilike pobjegne isključuje krivičnu odgovornost optuženog. Branilac potpuno zaneuje činjenicu da se u kritičnoj situaciji oštećeni udaljivao od vozila optuženog i bio mu okrenut leđima kada optuženi na njega nalijeće i udara ga vozilom. Praktično konfliktna situacija je već bila završena i oštećeni S.M. se udaljivao u pravcu svojih kola ne očekujući napad s leđa kada optuženi na njega nalijeće vozilom. Ni za ovaj sud nije sporno pravo optuženog da pobjegne sa lica mjesta, ako je osjećao ugroženost po svoj tjelesni integritet od strane oštećenog, kao što je to i bilo u konkretnoj situaciji. Međutim, ponašanje koje je usledilo i kompletna situacija u kojoj se događaj desio ne nude ni jednu činjenicu koja bi isključivala krivičnu odgovornost optuženog. Pri tome, branilac se poziva na primjenu odredbe člana 43. stav 3. Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini kojom je propisano da prilikom pokretanja vozila iz mjesta, vozač ne smije naglo da poveća brzinu kretanja, tako da dolazi do stvaranja prekomjerne buke i škripe usled proklizavanja pogonskih točkova vozila, osim u slučaju opasnosti. Branilac se neargumentovano poziva na navedenu odredbu ZOOBS-a jer primjeni iste u datoj situaciji apsolutno nema mjesta i očigledno branilac navedeni događaj tretira kao situaciju u saobraćaju, a ne na koji način se desio. Utvrđenu činjenicu da je optuženi svojim vozilom u datoj situaciji naglo startovao u pravcu oštećenog pokušava opravdati pogrešnom primjenom odredbe člana 43. Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini. Nadalje branilac neosnovano prigovara na povredu odredbe člana 3. stav 2. (*in dubio pro reo*) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Sve odlučne činjenice prvostepeni sud je pravilno utvrdio, te pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje da je optuženi počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan u izreci odluke. Kao što je već rečeno kod prvostepenog suda nije bilo sumnje u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela, pa da bi sud u takvoj situaciji riješio presudom na način koji je povoljniji za optuženog.

Sve radnje koje je optuženi preduzeo kritične prilike kao i njegovo ponašanje ukazuju da je bio svjestan mogućnosti nastupanja zabranjene posledice u vidu povređivanja i smrti oštećenog na koju mogućnost je i po ocjeni ovog suda pristao, tako da se ne može prihvatiti prigovor branioca da je tu činjenicu prvostepeni sud pogrešno utvrdio.

Nema mjesta žalbenom prigovoru da je prvostepeni sud propustio da cijeni dokaze na način propisan odredbom člana 14. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (jednakost u postupanju i pravedno suđenje) i u skladu sa članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom

postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (dokazi na kojima se zasniva presuda). Prvostepeni sud je sve vrijeme imao isti tretman prema strankama u postupku i sa istom pažnjom je cijenio sve dokaze koji terete optuženog, a i one koji mu idu u korist, kako je to i propisano odredbom člana 14. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. I iz obrazloženja odluke proizilazi da je prvostepeni sud sve izvedene dokaze cijenio pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i tek onda na osnovu takve ocjene izvodio zaključke u pogledu utvrđenosti relevantnih činjenica, a na način propisan odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u kom pogledu se žalbom neosnovano prigovara. Kroz navedeni prigovor pokušava se na neargumentovan način težište krivice za navedeni događaj pripisati oštećenom, odnosno da je deliktну situaciju prouzrokovao S.M. Neupitan je i za ovaj sud veliki doprinos oštećenog nastanku konfliktne situacije, što su između ostalog i vještaci psihijatrijske struke dr Ratko Kovačević i dr Zorica Lazarević utvrdili, a što je prvostepeni sud opravdano cijenio kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog. Međutim, pri tome ne treba zanemariti da je doprinos nastanku ekscesne situacije dao i optuženi na način što je u momentu kada se oštećeni svojim vozilom uključio u saobraćaj ispred vozila kojim je upravljao optuženi svojim prednjim dijelom vozila se primakao vozilu oštećenog i davao mu svjetlosne i zvučne signale, što su potvrdili i saslušani svjedoci, a što je ustvari i bio povod da S.M. zaustavi svoje vozilo i priđe vozilu kojim je upravljao optuženi očigledno iziritiran njegovim takvim ponašanjem. Upravo se optuženi i ponašao na način kako je to i opisano u izreci pobijane odluke i dao očigledan doprinos nastanku konfliktne situacije, pa se s tim u vezi ne može govoriti da je delikatnu situaciju prouzrokovao isključivo oštećeni S.M.

Tačno je da kod optuženog nije pronađen motiv koji bi služio kao pokretač ponašanja u samom događaju, što je utvrdila vještak psiholog Danijela Ostojić na šta i branilac u žalbi podsjeća. Međutim, tu činjenicu nepotrebno i pogrešno dovodi u vezu sa uvjerenjem da je oštećeni S.M. izazvao konfliktnu situaciju. Kao što je već rečeno u ovoj odluci, motiv ne predstavlja konstitutivno obilježje umišljaja, odnosno motiv ne mora biti obuhvaćen umišljajem učinioca, niti mora biti utvrđen u postupku, jer namjera da se neko lice liši života nije subjektivni elemenat ubistva. Tako da ovaj sud ne vidi razloge zbog kojih se branilac osvrće na motiv koji nije utvrđen, odnosno isti nije pronađen kod optuženog, tim prije jer ni prvostepeni sud nije zaključio, a ni naveo da je postojao motiv na strani optuženog.

Pravilno je prvostepeni sud utvrdio da nije bilo prekida uzročno posledične veze između radnje optuženog i posledice koja je nastupila, o čemu govori na strani 30. odluke, a u pogledu čega svoj stav iznio i vještak medicinske struke dr Zdenko Cihlarž, a prvostepeni sud podsjetio na strani 21. i 22. odluke. Prihvatajući nalaze vještaka i cijeneći iste u kontekstu drugih dokaza,

prvostepeni sud je navedenu činjenicu pravilno utvrdio i u pogledu toga dao adekvatne razloge. Branilac u žalbi pokušava naći protivrječnosti između nalaza vještaka medicinske struke dr Zdenka Cihlarž i vještaka saobraćajne struke Duška Rađenović, iako se radi o dva različita vještačenja, odnosno iz dvije različite oblasti, pa pogrešno zaključuje ako je tačan nalaz vještaka medicinske struke dr Cihlarža, kao što je to sud utvrdio, u takvoj situaciji odluka se nije mogla zasnovati na nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke. Prvostepeni sud je opravdano prihvatio oba nalaza i mišljenja i na osnovu istih utvrdio bitne činjenice i to iz one oblasti za koje su vještaci stručni i za koje je cijenio da su pouzdani. U nalazima vještaka iako se radi o različitim oblastima nije se moglo pronaći ništa što bi ukazivalo da je bilo koja odlučna činjenica utvrđena na osnovu njihovih vještačenja pogrešna, protivrječna i da bi eventualno jedan nalaz isključivao drugi, u kom pravcu se žalbom neargumentovano ukazivalo. Vještak saobraćajne struke Duško Rađenović je utvrdio da je vozilo Audi prednjim lijevim dijelom ostvarilo kontakt sa desnom nogom oštećenog u zadnjem dijelu u području desnog koljena, nakon čega dolazi do kontakta vozila sa nogama pješaka i pada pješaka, a potom i udara o asfaltnu podlogu. Takođe i vještak medicinske struke dr Cihlarž je sa aspekta zadobijenih povreda opisao način kontakta vozila i oštećenog, ukazao na rotaciju tijela, te momenat kada dolazi do snažnog udara lobanjskog dijela glave sa čvrstom asfaltnom podlogom, kada nastaju oštećenja usled kojih je nastupio smrtni ishod. Takođe pravilno je vještak zaključio da su sve povrede nastale zaživotno pa je nasilna smrt u direktno uzročnoj vezi sa nastupjelim smrtnim ishodom, odnosno da se nasilna smrt nalazi u direktnoj uzročno posledičnoj vezi sa povređivanjem iz inkriminisanog događaja. Ovaj sud smatra da nema osnova tvrdnja branioca da je pogrešan zaključak suda u pogledu pada oštećenog i zadobijanja smrtonosnih povreda. Ne može se na argumentovan način uzrok pada oštećenog i stradanje pripisati isključivo oštećenom iako je bio u alkoholisanom stanju. Osnovni uzrok pada oštećenog i zadobijanje smrtonosnih povreda je udar vozilom u oštećenog koji je bio okrenut leđima i nije očekivao nikakav udar ili napad, a do kojeg je došlo na opisan način usled čega je oštećeni zbog tog iznenadnog udara u njegovo tijelo pao i zadobio smrtonosne povrede. Iz nalaza vještaka dr Cihlarža i Duška Rađenović proizilazi da do pada oštećenog S.M. dolazi nakon ostvarenog kontakta vozila i desne noge oštećenog i pada kada zadobija smrtonosne povrede u predjelu glave, te se alkoholisanost oštećenog ne može dovesti u korelaciju sa uzrokom i načinom pada oštećenog kao što se žalbom želi prikazati i krivica za navedeni događaj neosnovano pripisati oštećenom S.M. Navedene tvrdnje odbrane su u suprotnosti sa svim provedenim dokazima pa i sa dokazima na koje se branilac poziva, odnosno nalazima navedena dva vještaka koje branilac pogrešno tumači. Propusti oštećenog na koje se žalbom insistira nisu u uzročno posledičnoj vezi i zadobijenim smrtonosnim povredama, nego posledica radnji koje je vozilom preduzeo optuženi.

Branilac podsjeća na nalaz vještaka saobraćajne struke Duška Rađenović kao i nalaz vještaka medicinske struke dr Zdenka Cihlarž na okolnosti primarnog kontakta vozila u oštećenog pa zaključuje da su dva nalaza međusobno protivrječna i kroz te navode pokušava ukazati da je način pada S.M. nakon što je ostvaren kontakt sa vozilom u uzročno posledičnoj vezi sa stanjem prepitosti u koje se sam doveo sa količinom alkohola od 3,33 gr/kg. Kao što proizilazi iz navedenog neosnovanog prigovora namjera istog je na prenošenju krivice sa optuženog na oštećenog jer se tvrdi da je upravo ta alkoholisanost oštećenog u kojoj je nesporno bio uzrok načina na koji je pao i zadobio smrtonosne povrede. Kao što je već u prednjem dijelu ove odluke rečeno vještak medicinske struke dr Zdenko Cihlarž utvrdio je da je vozilom ostvaren primarni kontakt u desnu nogu oštećenog, te je sa aspekta zadobijenih povreda vještak opisao kretanje i rotaciju tijela oštećenog. Vještak saobraćajne struke Duško Rađenović je takođe utvrdio da je do kontakta došlo primarno u stražnju stranu desne noge oko zakoljenske jame pješaka, a da je pri tome lijeva noga bila van gabarita vozila, identično kao što je utvrdio i vještak medicinske struke. Vještak saobraćajne struke je utvrdio kontakt vozila i način pada oštećenog na osnovu raspoloživih tehničkih parametara, ali su oba vještaka, kao što proizilazi iz njihovih nalaza identično utvrdili primarni kontakt vozila u predjelu desne noge oštećenog, što je elementarni uzrok pada oštećenog i nakon toga zadobijanja smrtonosnih povreda u predjelu glave. U nalazima navedenih vještaka nisu se mogle uočiti protivrječenosti koje bi eventualno dale osnova za navedenu tvrdnju branioca, pa da bi bila dovedena u pitanje pravilnost odlučnih činjenica koje su utvrđene na osnovu nalaza navedenih vještaka. Bitna i odlučna činjenica, a što su vještaci saglasno utvrdili na koji način je došlo do primarnog kontakta vozila kojim je upravljao optuženi u tijelo oštećenog, nakon čega dolazi do pada oštećenog S.M. i udaranja glavom o tvrdu asfaltnu podlogu i zadobijanja smrtonosnih povreda. Što se tiče parametara koje branilac spominje u žalbi, a koje je utvrdio vještak saobraćajne struke očigledno s namjerom da se ukaže da je prihvatljiviji nalaz vještaka saobraćajne struke u odnosu na nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine. Vještak medicinske struke se nije ni bavio pitanjem vremensko prostorne analize ni brzinom kretanja vozila, niti je to u domenu njegove struke i profesije kojom se bavi pa da bi se u tom pogledu mogla vršiti određena komparacija nalaza i sa tog aspekta dati prednost jednom od vještaka. Prvostepeni sud je pravilno postupio kada je prihvatio oba nalaza jer su sačinjeni od stručnih lica za navedene vrste vještačenja i ovaj sud smatra takođe da se radi o pouzdanim vještačenjima i da su nalazi i mišljenja istih mogli biti osnova da se na osnovu istih utvrde bitne činjenice, kao što je svakako činjenica način i momenat nastanka primarnog kontakta između vozila i tijela oštećenog. Ovaj sud za razliku od branioca optuženog u navedenim nalazima i mišljenjima ne nalazi uporište za tvrdnju branioca da je način pada oštećenog S.M. u direktnoj uzročnoj vezi sa stepenom alkoholisanosti u kojoj je bio. Branilac ne ukazuje na koji bi to način oštećeni reagovao da nije bio pod dejstvom alkohola pa da u

triježnom stanju od udarca vozilom ne bi zadobio navedene povrede, naročito imajući u vidu da je vozilom udaren s leđa, iznenada i kada nije očekivao napad na svoj tjelesni integritet jer je verbalni sukob već bio završen i udaljavao se u pravcu svog vozila.

Ovaj sud zaključuje da se na neargumentovan način želi utvrđeni stepen alkoholisanosti oštećenog dovesti u vezu sa načinom zbog koga je oštećeni pao i zadobio smrtonosne povrede, na koji način se pokušava uspostaviti uzročno posledična veza između alkoholisanosti oštećenog i pada koji je usledio nakon što je optuženi vozilom udario u desnu nogu oštećenog. S tim u vezi ne može se prihvatiti da je prvostepeni sud nepravilno utvrdio uzrok i način pada oštećenog kao i usled toga zadobijene povrede od kojih je S.M. smrtno stradao. Prvostepeni sud je na osnovu nalaza i mišljenja dr Cihlarža utvrdio da nije bilo prekida uzročno posledične veze između radnje optuženog i posledice koja je nastupila. Optuženi se na opisani način kreće vozilom, udara oštećenog i oštećeni usled udara pada i u predjelu glave zadobija smrtonosne povrede je ustvari redosljed dešavanja događaja koji se desio, kako je prvostepeni sud pravilno utvrdio i opisao u izreci odluke.

Branilac u namjeri da ukaže da je došlo do prekida uzročne veze između radnji koje je preduzeo optuženi i nastupile smrti podsjeća na momenat kada dolazi do prekida uzročne veze između ljudske radnje i zabranjene posledice. Međutim, svi dokazi koji su provedeni, a koje je sud prihvatio i cijenio o čemu je već bilo govora u ovoj odluci ukazuju da se ponašanje optuženog nalazi u uzročno posledičnoj vezi sa smrtnim ishodom ovog događaja. Smrt oštećenog S.M. je nasilna i nalazi se u direktnoj uzročno posledičnoj vezi sa povređivanjem iz navedenog događaja. S tim u vezi nema prekida uzročne veze između radnje optuženog i nastale posledice kao što branilac neargumentovano tvrdi.

Kao što je već u prednjem dijelu ove odluke rečeno, ne prihvatljiva je tvrdnja branioca i u suprotnosti sa izvedenim dokazima, da je pad oštećenog i smrtonosne povrede koje je zadobio posledica utvrđene alkoholisanosti u kojoj se oštećeni S.M. nalazio. Prvostepeni sud je utvrdio način na koji je došlo do kontakta vozilom u tijelo oštećenog i uzrok pada prilikom kojeg su zadobijene smrtonosne povrede u predjelu glave. Što se tiče stepena alkoholisanosti u kojem se nalazio oštećeni S.M., isti je vještačenjem krvi i urina tačno utvrđen. Vještak hemijske tehnologije Jelena Janković je u pogledu stepena alkoholisanosti dala potpun, sadržan i kvalitetan nalaz i utvrdila količinu alkohola u krvi od 3,33 gr/kg. Vještak Veselka Bjelaković je takođe utvrdila da je oštećeni S.M. bio u stanju prepitosti, te opisala na koji način se redukuju funkcije sa tim stepenom alkoholisanosti, karakterističan način ponašanja, pažnje, percepcije i ophođenja prema drugima iz okoline. Međutim, kada se ima u vidu način na koji se desio navedeni događaj, kretanje i ponašanje optuženog, a uvažavajući i druge nalaze vještaka psihijatrijske struke, navedeno stanje alkoholisanosti se može posmatrati samo u kontekstu doprinosa nastanku

konfliktne situacije kako je to i opisano u izreci. Međutim, način na koji je se događaj naknadno odvijao nakon što je S.M. uputio određene riječi optuženom povišenim tonom i potom se okrenuo i nastavio da se kreće prema svom vozilu, nakon čega dolazi do udara vozilom u njegovo tijelo i smrtonosne povrede koju je zadobio prilikom pada, ne mogu se dovesti u korelaciju sa stepenom alkoholisanosti. Ukoliko bi se prihvatila navedena tvrdnja branioca u pogledu uzroka i načina na koji je optuženi pao i zadobio povrede onda bi to praktično značilo da oštećeni S.M. da je bio trijezan ne bio pao na način na koji se to desilo i ne bi zadobio navedene smrtonosne povrede. Takva situacija ne može se prihvatiti kao objektivna i na provedenim dokazima zasnovana, pa sud navedene tvrdnje branioca na kojima se u žalbi na više mjesta potenciralo nije mogao prihvatiti kao argumentovane.

Branilac neargumentovano prigovara da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenice u pogledu vinosti, te da je pogrešno zaključio da u radnjama optuženog postoje elementi protivpravnosti. Sve činjenice u pogledu vinosti optuženog kao psihičkog odnosa prema izvršenom krivičnom djelu prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio i izveo pravilan zaključak da je optuženi kritične prilike postupao sa eventualnim umišljajem kao oblikom vinosti. Takođe neargumentovano se prigovara da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio i mehanizam i način nastanka povreda kod oštećenog. Način i uzrok zadobijenih povreda kao i posledice istih su takođe utvrđene na pouzdan način o čemu je prvostepeni sud dao adekvatne i uvjerljive razloge. Povrede su nastale udarom vozila kojim je upravljao optuženi, te padom koji je uslijedio nakon udara vozilom, a na način kako je to detaljnije opisano u izreci odluke. Na pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona nalazeći utvrđenim da su u radnjama optuženog u potpunosti ostvarena sva obilježja bića krivičnog djela Ubistvo iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je optuženi na način opisan u izreci odluke lišio života oštećenog S.M.

Nadalje, prvostepeni sud je pravilno utvrdio i subjektivnu stranu navedenog krivičnog djela odnosno psihički odnos optuženog prema izvršenom krivičnom djelu, koji je u konkretnoj situaciji manifestovan kroz eventualni umišljaj kao voljni momenat jer je iako svjestan mogućnosti nastupanja zabranjene posledice, na nastupanje iste i pristao, a što proizilazi iz ponašanja optuženog u datoj situaciji, a o čemu je prvostepeni sud na strani 32. dao dovoljno valjanih i uvjerljivih razloga, koji ukazuju na pravilnost činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda. Branilac neosnovano tvrdi da optuženi nije pristao na zabranjenu posledicu jer ni jedan provedeni dokaz ne ide u tom pravcu, odnosno ne potkrepljuje navedenu žalbenu tvrdnju branioca. Prvostepeni sud je kako to i navodi na strani 32. odluke utvrdio da je optuženi pristao na nastupanje zabranjene posledice, ali nije rekao da optuženi nije

pristao na posledicu kao što se na strani 6. žalbe pogrešno zaključuje od strane branioca.

Nije branilac u pravu kada tvrdi da se u konkretnom slučaju može eventualno raditi o krivičnom djelu Ubistvo iz nehata iz člana 165. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koje predstavlja blaže krivično djelo u odnosu na ono za koje je sud optuženog oglasio krivim. Pogrešno branilac zaključuje da optuženi nije pristao da liši života S.M. Nasuprot toj tvrdnji branioca pravilan je zaključak prvostepenog suda da je optuženi krivično djelo počinio sa eventualnim umišljajem, jer je iako svjestan mogućnosti nastupanja zabranjene posledice u vidu smrti oštećenog ukoliko bi vozilom preduzeo radnje koje je najposle i preduzeo, iz njegovog ponašanja proizilazi da je pristao na mogućnost nastupanja zabranjene posledice. Budući da prvostepeni sud u obrazloženju nije naveo da D.I. nije pristao da oštećenog S.M. liši života, kao što se u žalbi pogrešno navodi, taj žalbeni prigovor se nije mogao ni cijeliti kao osnovan.

Branilac podsjeća da je optuženi D.I. navedene prilike namjeravao da pobjegne sa lica mjesta kako bi izbjegao opasnost koja mu je prijetila. Iako je namjera optuženog bila da pobjegne sa lica mjesta isti je bio svjestan mogućnosti da pri realizaciji te svoje namjere vozilom kao opasnom stvari može prouzrokovati zabranjenu posledicu u vidu nanošenja povreda oštećenom sa smrtnim ishodom, a što se i desilo, očigledno je pristao na takvu mogućnost pravdajući namjerom bježanja, od oštećenog koji je kod optuženog izazvao strah velikog intenziteta. Nadalje, branilac podsjeća na pojam krivičnog djela iz člana 21. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pa pogrešno procjenjuje da je prvostepeni sud povrijedio navedenu odredbu Krivičnog zakona jer po mišljenju branioca ne postoji protivpravnost u situaciji kada je napadnuto lice imalo namjeru da izmakne napadu. Kako u datom momentu, kao što je već rečeno nije ni bilo napada oštećenog na optuženog i da se oštećeni kretao ka svom vozilu leđima okrenut optuženom onda nije ni bilo osnova za tvrdnju koju branilac u žalbi iznosi u cilju otklanjanja protivpravnosti postupanja optuženog. Upravo u konkretnom slučaju ispunjeni su svi elementi krivičnog djela propisani članom 21. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kao i sva obilježja bića krivičnog djela iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za koje je optuženi oglašen krivim, jer je na opisan način lišio života S.M.

Branilac prvostepenu presudu pobija i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, pa je ovaj sud u skladu sa tim žalbenim osnovom preispitao pobijanu presudu i u tom dijelu. Iako branilac presudu pobija i zbog ovog žalbenog osnova, u tom pravcu nije istakao ni jednu činjenicu ni okolnost koju je sud propustio da cijeni, a koja bi uticala na visinu kazne koja će se izreći, odnosno koje bi ukazivale da je optuženom izrečena prestroga kazna. Međutim, ovaj sud je preispitujući odluku i u tom pravcu zaključio da žalba branioca nije osnovana,

pa je nije mogao ni prihvatiti. Kazna koja je izrečena optuženom nije adekvatna, ali ne iz razloga koje navodi branilac nego iz onih razloga koje je u žalbi naveo tužilac, a koje razloge je ovaj sud uvažio kao argumentovane i odlučio kao u izreci ove odluke.

Budući da žalbeni navodi ne ukazuju na argumentovan način da je pobijana odluka donesena uz navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, a ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, žalbu branioca nije mogao smatrati osnovanom, pa je nije ni prihvatio.

Žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Preispitujući žalbu i razloge koje je navela tužilac, a koji se odnose na odluku o izrečenoj krivičnopravnoj sankciji, ovaj sud je zaključio da je žalba osnovana pa je istu uvažio i odlučio kao u izreci ove odluke. Tužilac je u žalbi argumentovano ukazala da sud nije izabrao adekvatnu visinu kazne koju je izrekao optuženom, te da je olakšavajućim okolnostima koje je utvrdio na strani optuženog dao prevelik značaj, odnosno iste precijenio. Istovremeno prvostepeni sud je propustio da utvrdi bilo koju otežavajuću okolnost na strani optuženog D.I. Tako je u skladu sa odredbom člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravila za odmjeravanje kazne) kao okolnosti koje utiču na vrstu i visinu kazne koja će se izreći (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti) cijenio da je krivično djelo počinio u stanju bitno smanjene računljivosti, sa eventualnim umišljajem uz visok doprinos oštećenog S.M., imajući u vidu njegovo ponašanje koje je doprinijelo nastanku ekscesne situacije, da se oštećeni nalazio u alkoholisanom stanju u stadiju prepitosti, da je optuženi osoba mlađe životne dobi i da njegov razvoj ličnosti još nije bio dovršen u stanju kasne adolescencije. Takođe sud je kao olakšavajuću okolnosti cijenio da nije osuđivan. Sve su to olakšavajuće okolnosti kako je pravilno utvrdio i prvostepeni sud ali je istima dao prenaplašen značaj kada je iste u njihovoj ukupnosti cijenio kao naročito olakšavajuće u smislu člana 51. stav 1. tačka b) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pogrešno smatrajući da su to okolnosti koje ukazuju da se i ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja. U skladu sa navedenim uvjerenjem primjenom člana 51. stav 1. tačka b) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženom je ublažio kaznu ispod zakonom propisanog minimuma za navedeno krivično djelo od 5 (pet) godina, pa ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine. Takođe prilikom odlučivanja o visini kazne koju će izreći o čemu govori na strani 33. odluke prvostepeni sud je imao u vidu član 36. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koji propisuje da se učinilac krivičnog djela čija je sposobnost da shvati značaj svoga djela ili

sposobnost da upravlja svojim postupcima bila bitno smanjena, a u konkretnom da je bio bitno smanjeno uračunljiv zbog visokog intenziteta straha, može blaže kazniti. Ovaj sud smatra, a na šta se žalbom osnovano ukazuje da izrečena kazna nije srazmjerna težini počinjenog krivičnog djela ni okolnostima pod kojima je isto učinjeno, te da se kaznom od 4 (četiri) godine, koja je ispod zakonom propisanog minimuma za navedeno krivično djelo, neće poslati adekvatna poruka eventualnim počinioćima krivičnih djela da ista ne čine, niti će izrečena kazna adekvatno djelovati na svijest građana o opasnosti činjenja krivičnih djela i o pravednosti kažnjavanja učinilaca. Takođe ovaj sud smatra da kazna za koju se opredijelio prvostepeni sud neće adekvatno uticati ni na optuženog iako se radi o licu koje u dosadašnjem životu nije imalo sukoba sa zakonom niti je pokazalo sklonosti ka asocijalnom i devijantnom ponašanju. Preblago izrečenom kaznom zatvora neće se postići preventivni uticaj na eventualne počinioće krivičnih djela, tim prije što je u konkretnom slučaju izrečena kazna za djelo kojim je ugroženo najzaštićenije i najvrednije dobro čovjeka tj. život. Što se tiče mogućnosti blažeg kažnjavanja koju predviđa član 36. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na koju se i prvostepeni sud osvrnuo u obrazloženju odluke, radi se o fakultativnoj mogućnosti blažeg kažnjavanja za izvršioće krivičnih djela u stanju bitno smanjene uračunljivosti, a nikako obavezi blažeg kažnjavanja. Da li će se navedena zakonska mogućnost blažeg kažnjavanja primijeniti potrebno je uvijek utvrditi u svakom konkretnom slučaju vodeći računa o ličnosti optuženog, načinu i okolnostima pod kojima je djelo počinjeno i zaštićenom dobru koje je ugroženo navedenim krivičnim djelom. U konkretnom slučaju o tim okolnostima prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri vodio računa budući da je osnov za primjenu mogućnosti izricanja blaže kazne naveo bitno smanjenu uračunljivost optuženog koja je evidentno postojala, ali istovremeno zanemarujući sve druge okolnosti koje je bitno utvrditi i cijeliti da bi onda bilo opravdano određeno lice blaže kazniti, odnosno izreći kaznu ispod zakonom propisanog minimuma. Što se tiče drugih okolnosti za koje je prvostepeni sud smatrao da su takođe olakšavajuće okolnosti, kao ponašanje optuženog nakon krivičnog djela i to u vidu kajanja, da je oštećeni snažnije fizičke konstitucije, sažaljenja prema porodici poginulog, te želji za suicidom, kao po ocjeni ovog suda deklarativno kajanje za nastupanje posledice, nisu okolnosti koje su se u smislu člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine mogle cijeliti na način na koji je to sud učinio. Nejasno je ostalo u čemu se to kajanje optuženog sem deklarativnog ogleđa ni sažaljenje prema porodici pa da bi ta okolnost mogla biti cijeljena na način na koji to prvostepeni sud u odluci cijeli.

Ovaj sud zaključuje da prvostepeni sud nije postupio u skladu sa odredbom člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odnosno nije izvršio pravilnu ocjenu utvrđenih olakšavajućih okolnosti jer je iste neosnovano precijenio. Istovremeno na strani optuženog nije cijelio doprinos nastanku konfliktne situacije budući da je optuženi davao svjetlosne i zvučne

signale oštećenom i približavao se njegovom vozilu kritične prilike, zbog čega je S.M. i zaustavio svoje vozilo, nakon čega ubrzo dolazi do tragičnog događaja. Iako je navedenu činjenicu prvostepeni sud utvrdio u izreci odluke neopravdano je ne posmatra i ne dovodi u vezu sa članom 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine prilikom ocjene okolnosti koje utiču na vrstu i visinu kazne koja će se izreći.

Kada se uzmu u obzir sve utvrđene olakšavajuće okolnosti koje je prvostepeni sud utvrdio na strani optuženog, odnosno vrstu i karakter istih, te da nije utvrdio ni jednu otežavajuću okolnost na strani optuženog, ovaj sud zaključuje da je prvostepeni sud neosnovano optuženom ublažio kaznu i izrekao istu ispod zakonom propisanog minimuma za navedeno krivično djelo, te ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine. Za navedeno ublažavanje kazne nije bilo osnova jer na strani optuženog nije bilo olakšavajućih okolnosti koje bi se mogle cijeniti kao naročito olakšavajuće u skladu sa članom 50. stav 1. tačka b) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i koje bi ukazivalo da se ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja. Za krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim propisano je da će se počinitelj kazniti zatvorom najmanje 5 (pet) godina, što znači da je raspon predviđen od 5 (pet) do 20 (dvadeset) godina zatvora. Prilikom ublažavanja kazne optuženom nije se u dovoljnoj mjeri vodilo računa da je navedenim krivičnim djelom povrijeđeno najvrednije i najzaštićenije dobro, a to je život čovjeka.

Kako se žalbom tužioca osnovano ukazalo na navedene propuste prvostepenog suda, žalbu je bilo nužno uvažiti i preinačiti prvostepenu presudu u dijelu koji se odnosi na izrečenu kaznu zatvora. Izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina će se po ocjeni ovog suda postići svrha kažnjavanja i sa aspekta generalne i specijalne prevencije, a koja svrha kažnjavanja je propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Samo pravilno izrečenom kaznom će se poslati adekvatna poruka potencijalnim izvršiocima krivičnih djela da ista ne čine i izraziti adekvatna društvena osuda počinjenog krivičnog djela, koja svrha kažnjavanja je predviđena naprijed navedenom odredbom Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina će se postići i svrha kažnjavanja propisana članom 7. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pružanjem određene satisfakcije licima na čiju štetu je krivično djelo počinjeno odnosno porodici oštećenog S.M.

Budući da nisu osnovani žalbeni navodi kojima branioci optuženog D.I. pobijaju prvostepenu presudu, te zbog osnovanosti žalbe tužioca u pogledu odluke o kazni koja je izrečena optuženom, ovaj sud je žalbe branilaca odbio kao neosnovane, a žalbu tužioca uvažio i prvostepenu presudu preinačio u odluci o kazni, a na osnovu člana 314. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Biljana Vasiljević

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić